

om de 50 Mand, der er blevet angrebne af den Sygdom, hvis Aarsag man ikke har kunnet paavise, er ret daarligt stillede, og at de kun har ringe eller i hvert Fald ikke ret stor Udsigt til at blive fuldstændig helbredede. Det beklagelige ved hele denne Sag er ikke alene dette, at de er blevet syge, men ogsaa, at man ikke har kunnet finde Aarsagen dertil. Navnlig dette sidste beklages meget ude omkring i Landet, for det er jo saa sin Sag at sende sine Sønner ind til København, eller hvor det nu er, for at de kan af tjene deres Værnepligt, og saa se dem blive angrebet af en saadan Sygdom; og saa ved man oven i Købet ikke, hvorledes man i Fremtiden skal hindre, at noget lignende finder Sted. Med Hensyn til, hvad der videre skal foretages, nærer jeg megen Sympati for, hvad det ærede Medlem fra Sakskebøbing udtalte i saa Henseende; men jeg synes rigtignok, at Bestemmelserne i Værnepligtsloven, som vi vedtog sidste Vinter, er af en saadan Art, at man vanskeligt kan komme udenom dem. Det bestemmes i § 11, at de værnepligtige har Ret til, naar de er midlertidig hjemsendte som for Tiden udygtige til Krigstjeneste, at møde ved den første Session; de har ikke nogen Pligt til at møde, de kan vente til den næste eller den følgende Session, men møder de, og det gør de sikkert, ved den første Session, skal de endeligt behandles, det skal endeligt afgøres, om de er tjenstdygtige eller ikke. Hvis der var nogen Vej, ad hvilken man kunde komme udenom, vilde jeg anse det for heldigt, for Værnepligtslovens Regel er sikkert ikke givet med saadanne Masse tilfælde for Øje. Jeg vil gerne være med til at opfordre den højtærede Minister til at overveje, om det overhovedet kan lade sig gøre, hvad der dog maaske er muligt, at de paagældende bliver Genstand ikke for en forskellig Bedømmelse paa de forskellige Sessioner, men for en ensartet Bedømmelse.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne slutte mig til den ærede Ordførers Henstilling om at indskrænke Alarmeringsøvelserne, for det er jo fuldkommen rigtigt, at Loven ikke siger, at alle skal indkaldes; der staar blot, at der skal afholdes Alarmeringsøvelser. Man kan jo godt nøjes med at indkalde et mindre Tal, der er ingen Grund til at gaa op til 50,000. Kunde vi f. Eks. ikke indkalde 1,000 og se, hvor hurtigt de kan møde frem og i hvor god Orden? Deraf kan man saa mulig drage en Slut-

ning for de øvriges Vedkommende. Det var naturligvis haardt for de 1,000 Mand, som det gik ud over, men man kunde saa give dem et ekstra Gratiale for Spild af Tid og Arbejde. Jeg henstiller til den højtærede Minister at gaa den Vej. Gør han det, opfylder han Loven og gør samtidig Befolkningen en stor Tjeneste.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):

Nej, jeg kan ikke følge det ærede Medlem paa disse vilde Veje, jeg maa følge de Veje, som Loven anviser. Jeg vilde nok se, hvorledes det vilde gaa, dersom jeg stik imod Loven indkaldte 1,000, saaledes som det ærede Medlem foreslaar, thi efter hvilke Regler skulde jeg indkalde de 1,000? Jeg vilde udsætte mig for megen skarp Kritik, i det mindste fra det ærede Medlem, som er saa kritisk. Naar det ærede Medlem siger, at denne Alarmeringsøvelse vil vare 4 Dage, er det en af de sædvanlige Overdrivelser, som jeg jo desværre maa høre saa mange af, naar det ærede Medlem taler og forhandler med mig. Hvorledes skulde den vare 4 Dage! Det er jo kun paa den sjællandske Øgruppe, paa Sjælland og Lolland-Falster, at Mandskabet skal indkaldes til deres Garnisonssteder. Garnisonsstederne er jo i Orden til den Tid, denne Alarmeringsøvelse finder Sted, og der er kun Tale om to Dage inklusive Rejse frem og tilbage. Det vil være tilstrækkeligt for de allerfleste; der kan være nogle enkelte, som bør saa langt fra Jernbanestationerne, at de maaske maa ofre tre Dage; men for den store Masse vil der ikke være Tale om, at denne Alarmeringsøvelse kan kræve mere end to Dage. Det er Gætninger, det ærede Medlem er inde paa.

Det ærede Medlem sagde, at jeg vilde dække mig bag Krabbes Ryg. Det falder mig virkelig slet ikke ind. Men det ærede Medlem er saa mærkelig ømfindtlig, hver Gang jeg nævner Krabbe, skønt jeg dog kun nævner ham i rent historisk Interesse. Naar det ærede Medlem bebrejder mig, at Pistolerne er købt i Udlandet, i Belgien, i Stedet for herhjemme, refererer jeg den historiske Kendsgerning, at min Forgænger Christoffer Krabbe har bestilt Pistolerne i Belgien, fordi han interesserede sig meget for dette Vaaben og vilde have det indført saa hurtigt som muligt. Hvor kan det saare det ærede Medlem og bevæge ham til at drage sit Sværd for at dække min Forgænger? Det er ikke et Angreb paa min Forgænger; det er kun et historisk Referat. Naar det ærede Medlem dernæst siger, at man faar